

Проблеми підвищення конкурентоспроможності готельного бізнесу можна підрозділити на наступні:

1) проведення досліджень по формуванню принципів керування готельним бізнесом у ринкових умовах;

2) застосування до менеджменту й розробки управлінських рішень основних наукових підходів (системного, маркетингового, функціонального, відтворювального, нормативного й ін.);

3) переробка стандартів ISO серії 9000 по системах якості з метою їхнього вв'язування із цілим – конкурентоспроможністю й доповнення такими науковими підходами, як маркетинговий, функціональний, відтворювальний і ін., що охоплюють більшість аспектів керування;

4) орієнтація розвитку готельного бізнесу переважно на інноваційний шлях розвитку й ін.

Проблеми, які можна спостерігати сьогодні в галузі туризму України, є наслідком того економічного минулого, яке залишилося нашій державі після розпаду СРСР. Тому ці явища є досить глибокими, а їх розв'язання потребує комплексного та продуманого підходу. Фактори, що спричиняють розвиток іноземного туризму, не адекватний природо-ресурсному, історико-архітектурному та рекреаційному потенціалові України, знаходяться як у суто внутрішній, галузевій, так і в зовнішній (переважно загальноекономічній) площинах.

Використана література:

1. Бойко М. Г. Організація готельного господарства : підруч. / М. Г. Бойко, Л. М. Гопкало. – К. : Київ. нац. торг.-екон. ун-т, 2006. – 448 с.

2. Капліна А. С. Основні проблеми розвитку підприємств готельного господарства в Україні / А. С. Капліна // Науковий вісник Полтавського університету економіки і торгівлі. Серія : Економічні науки. - 2011. - № 2. - С. 128-131. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nvpushk_2011_2_28

3. Ринки туристичних послуг: стан і тенденції розвитку : монографія / за заг. ред. професора В. Г. Герасименка ; авт. кол. : В. Г. Герасименко, С. С. Галасюк, С. Г. Нездоймінов [та ін.]. – Одеса : Астропринт, 2013. – 304 с.

Управління ризиками як невід'ємна складова системи менеджменту сучасної організації

*Зоїдзе Д. Р., к.е.н., доцент, доцент кафедри менеджменту і адміністрування
Національного фармацевтичного університету*

Семко М. М., здобувач вищої освіти 2 курсу

за освітньо-професійної програмою «Адміністративний менеджмент»

Національного фармацевтичного університету

270214@ukr.net

В умовах глобалізації та переходу до інноваційної економіки значно зростають ризики господарської діяльності, змінюється їх природа та структура. Все це і робить ризик-менеджмент невід'ємною складовою системи менеджменту сучасної організації. Між тим, проблемам аналізу та управління ризиками в українській економіці

приділяється недостатня увага. В діяльності багатьох вітчизняних підприємств взагалі відсутній ефективний комплексний механізм боротьби з цією загрозою.

Управління ризиками в системі менеджменту організації – це постійний циклічний процес прийняття та виконання управлінських рішень, моніторингу та забезпечення постійного вдосконалення роботи підприємства. Цей процес містить основні чотири види діяльності, які мають бути розроблені і постійно застосовуватися на практиці:

- визначення бізнес-вимог;
- оцінювання ймовірних ризиків;
- реалізація політики безпеки;
- вибір відповідних контрзаходів щодо існуючих ризиків.

Впровадження системи управління ризиками полягає у застосуванні заходів контролю та розробки процедури розподілу ресурсів, встановлення відповідальності та проведення тренінгів й освітніх програм. Моніторинг, перевірка та налаштування системи управління означає оцінку ефективності контролю, бізнес-змін, аналіз попередніх звітів про інциденти та існуючі ризики. Вдосконалення та оновлення системи управління передбачає корекцію інформації щодо виявлених дисфункцій або усунення неприйнятних рішень, чи застосування нових контрольних заходів.

Особливо слід зазначити, що управління ризиками на підприємстві є динамічним процесом. Так, після оцінювання ризику визначаються заходи, які необхідні для своєчасного реагування на нього, що, в свою чергу, впливає на вибір контрольних процедур і веде до перегляду потреб підприємства у моніторингу, інформації та комунікації. Все вищезазначене доводить, що управління ризиками не є лінійним процесом, а являє собою багатовекторний циклічний процес, компоненти якого постійно впливають один на одного.

Концепція управління ризиками на сьогодні визнана у всьому світі і широко використовується у всіх сферах бізнесу. Визначення ризиків управління полягає в оцінюванні та пом'якшенні потенційних загроз, що можуть зашкодити бізнесу незалежно від джерела їх виникнення.

Процес управління ризиками може відбуватися двома шляхами: реактивним та активним. Реактивний підхід може бути ефективною відповіддю на ризики, що вже відбулися. Аналіз причин інцидентів може допомогти підприємству запобігти їх повторенню і підготувати його до будь-якої можливої проблеми. Компанії, які реагуватимуть на ризики виважено й раціонально, визначаючи причини, зможуть вирішити подібні проблеми в більш короткий термін.

Активний підхід має багато переваг у порівнянні з реактивним. Замість того, щоб чекати на виникнення інцидентів, а потім відшкодовувати збитки, краще й дешевше звести до мінімуму ймовірність або наслідки виникнення ризиків з самого початку. Тож необхідно розробити план захисту найважливіших активів підприємства шляхом впровадження контролю, що зменшує ризики зловмисного або випадкового їх неправильного використання. Активний підхід допомагає ефективно знизити кількість ризиків, які можуть статися у майбутньому, але вирішити всі проблеми цілком він не здатний.

Таким чином, враховуючи все вищезгадане, ми можемо зазначити, що в цілому процес управління ризиками є комплексним та безперервним, охоплює все підприємство та потребує постійного моніторингу і вдосконалення. Тільки застосування на підприємстві дієвої системи ризик-менеджменту дозволить йому не лише не зникнути, але й забезпечить подальший розвиток та досягнення бізнес-мети з найменшими втратами.